

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Ragna-Roke, (et dansk Æmter)

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 309. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1817_312_12-txt-shoot-idm492.pdf (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Dog, Alvor talt, det har slet ingen Fare,
Thi mig er Slien rigtig nok for dyb,
Men Publicum! jeg har mig lært at bare
For Kæmperne at ligne ved et Kryb,
Jeg er ei søvant, men det er hveranden
Thi Vand er netop Tidens Element,
Jeg rider paa hvad der kan gaae i Stranden,
Dermed vi er paa begge Sider tjent:
Godt Folk, de faae hvad de kan bære,
Og Leilighed til ret at vise sig,
Jeg faaer, hvad ei jeg kan undvære,
Et Knubskib til at komme over Slie.
Jeg er en Flue kun, som siger: mig Forlov
At sidde op paa Tidens lange Næse
310 Og flytte mig derpaa fra Bov til Bov,
Alt som sig Vinden tager for at blæse!
Slaae mig ihjel, ja, det er ingen Sag,
Det kan jo Tiden med sin lille Finger,
At sige, naar jeg sidde vil for Slag,
Og ei betids til mit Behold mig svinger,
Men det er ingenlunde *liberalt*;
Og heller ingen Ære just for Tiden,
Af Langbeen Rise er det splittergalt,
At øve Kæmpeværk som Tomme liden;
Og derfor haaber jeg, at Tiden vil
Langt heller taale, at jeg er paa Spil,
End ved et saare misligt Flue-Smæk
Sig tage selv ved Næsen som en Giæk.
Dog, her det giælder ikke blot om Ære,
Ei blot om Skammen, dersom man slog feil,
Det Tiden kan af Nordens Myther lære
Naar den paa Broke sig vil see i Speil.
Formodenlig har Tiden, vil jeg troe,
Alt gjort saavidt ham sine Konster efter,
At den har ladet Fluen have Roe,
Og rask gjort Vind af alle Kræfter,
Saa det forgyldte Sviin er alt i Stand,
Og Drupner skinner paa den lille Finger,
Nu giælder det at taale meer end han,
Saa Hammer-Skaftet ei i Heden springer;
311Thi, som bekiendt, han holdt ei Pinen ud,
Da Fluen satte sig ret paa hans Næse,
Der blev en Ridse i den tykke Hud,
Og Broke glemde, at han skulde blæse,
Og for det Smæk som kyste Fluen bort,
Med Hammerne han kom til Kort.
Han var en Dværg, altsaa en Tomme liden,
Og har af sin Utaal da ingen Skam,
Men for en Kæmpe, som Oplysnings-Tiden,
Det var en Skændsel jo at ligne ham,
Den maa jo tee sig sine Tanker værdig,
Og taale Alt for Egen-Nyttens Skyld,
Og derfor tryg, til Hammeren er færdig,
Jeg pirrer ved dens ømme Næsebyld.